

Kedves Testvérek!

Az ószövetségi olvasmányt Izaiás próféta könyvéből olvastuk. A történet Izaiás próféta meghívásának eseményét írja le. Szentlecke Pál apostol a küldetéséről beszél, mire kapott igazában küldetést. A mai evangéliumi részlet egy csodát ír le, a halfogás csodáját. Ennek a történetnek végén, Jézus odafordul Péterhez és arra kéri, hogy legyen emberhalász. Ha a szövegre odafigyeltünk, akkor halfogás csodájának leírása közben egy olyan mondat hangzott el, amely mindannyiunk szívében-lelkében visszhangozhat: „Evezz a mélyre!” Jézus ezzel szólítja meg Simon Pétert, aki hiába fáradozott egész éjszaka, nem fogott semmit, most mégis engedelmeskedik Jézusnak és elmegy halászni. A halászat után azt mondja Péter Jézusnak, hogy „Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok.”

Arra gondoltam, hogy képzeljük el, hogy valamelyikünk elmegy gyónni, és aztán aki feloldozás után kijön a gyóntatószékből, ebben a pillanatban a hitünk szerint elmondja „Most tiszta vagyok. Most büntelen, igaz embernek tarthatom magam. Most nincs bennem semmi, amire vonatkozóan azt kellene mondanom „Uram, bűnös ember vagyok.” Amikor kijövünk a gyónás után frissiben, megújulva és megtisztulva, tulajdonképpen akkor is azt kell mondanunk, hogy „Uram, akármit is csinállok, csak ember maradok.” Csak átélem annak a drámaiságát, annak a súlyát, és talán annak a feszültségét, hogy én ember vagyok, te meg Isten. Hogy lesz akkor ez így köztünk? Hogyan kapaszkodunk majd egymásba? Hogy szeretsz te engem, és hogy szerethetlek én téged, hogyan lehetünk mi együtt. Minden ember különbözik a másiktól, de te Isten Fia vagy, hogy leszünk mi egymásnak valahogyan társai?” Azt hiszem, hogy ennek a feszültsége kifejeződik abban, amikor Péter azt mondja „Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok.” Tehát éppenséggel nem kell, hogy egyáltalán bűnünknek lenni, hogy azt mondjuk „Uram, úgy szeretnék veled lenni! De hogy lesz ez, ha elbukok?”

Isten és ember hogyan tud együtt lenni? „Hát az újszövetség nagy üzenete, hogy Isten szeret bennünket.” Az üzenet, hogy Isten szeret bennünket, az ószövetség üzenete. Az ószövetségi ember baljódik azzal, hogy most szeret az Isten vagy nem, Seregek Ura Istene, vagy Ábrahám, Izsák, Jákob Istene? Aki kihozott Egyiptomból, a rabság földjéről? Tulajdonképpen kicsoda ez az Isten? Az ószövetség világában egyszer csak megjelenik, és már ott világos lesz, hogy Isten az, aki szeret bennünket. Amikor fölteszük ezt a kérdést „Jó, de akkor mi az újszövetség. Mondd meg Jézus, akkor most velünk, ez hogy van?”

Azt mondhatjuk „Istennek mifelénk már nem csak az az üzenete, hogy szeretlek téged, hanem az, hogy általad tudok szeretni másokat ezen a földön. Hogy általad tudok igent mondani másokra. Hogy általad tudok cselekedni az embertársaimért, a testvéreimért, akiket szeretek. Hogy ezt általad tudom csinálni. Talán sokkal inkább ez a mi újszövetségi üzenetünk, és ez az, amire rácsodálkozhatunk. „Hogy nem egyszerűen csak jól esik, hogy Isten szeret, és aztán ez persze hat ránk. Hanem hogy Isten általam szeret, általam cselekszik, általam van itt. Sokszor tele vagyunk azzal a fájdalommal, hogy „De bűnös vagyok. Nemde úgy van, hogy a bűn akadály?” Hogy a bűn akadályozza azt, hogy Isten és ember találkozzon. Az ószövetségnek valóban ez az üzenete, a bűn nagy akadály Isten és az ember közti viszonyban. De az újszövetség üzenete más, és több, és valahogy felülmúlja ezt. Nem minthogyha mindenestül meg akarná szüntetni az előzőt, hanem azt mondja, hogy „Nekem még a bűn se akadály.” Hogy az se akadály. Hogy Péter ezen agyal és gondolkodik, és ki is fejezi „Nem én, nem árullak el. Nem, ha más meg is teszi, én sohasem. Én veled leszek. Uram, ne mosd meg a lábam!” Péter ezzel van eltelve, Jézus nem ezzel foglalkozik.

Jézus következetesen mindig azzal foglalkozik „Te Péter! Én szeretnék veled kapcsolatban lenni.” Mikor Péter azt mondja „Az én lábamat meg nem mosod! Mert hát

mondtam neked már ott a Genezáreti tó partján is, hogy bűnös vagyok. Hát te nem moshatod meg a lábam!” S erre Jézus azt mondja „De akkor nem leszel közösségben velem.” Amikor Péter elszomorodik a föltámadás után, és azt mondja „Miért kérdezed már meg harmadszor, hogy <<Szeretsz-e?>>” Mert ő akkor, ott is azzal van elfoglalva, hogy most ezt csináltam, és azt csináltam, ez helyes volt, az nem volt helyes. Most hogy lesz? Jézus ott is azzal törődik, hogy „Péter! Én kapcsolatban akarok veled lenni!”

Az ószövetség azt mondja, a bűn elszakítja Istent és embert egymástól. Mi valahogy tovább látva azt mondjuk, hogy Isten és ember, ha egymásra néz, és azt mondja „Akarom veled ezt a kapcsolatot!”. Ebbe a kölcsönösségbe beleállunk, akkor ebből az következik, hogy mindig van holnap. Hogy Péter akkor elsírhatja magát, és utána találkozhat Jézussal, és Jézus azt mondja „Hát akkor menjél, rád bízok sokakat.” Hogy nem a bűnnel fejeződik be.

Sokan vagyunk, vagy vannak, hogy azt gondoljuk vagy gondolják, hogy először meg kellene próbálnunk rendes embernek lenni. Amikor majd olyan rendes emberek lettünk, talán még olyan jók is, hát akkor talán tudunk valami jót tenni. Az újszövetség ezt a képet nem húzza alá, hanem azt mondja, hogy a bűnös ember is tud jót tenni. Hogy a bűnös ember nagyon sok jót tud tenni. Hogy nem érdemes addig várni, míg jó emberek leszünk, mert akkor halálunk pillanatában is tördelhetjük a kezünket, és mondhatjuk „Uram, én bűnös ember vagyok. Méltatlan vagyok.” Persze, hogy így van, de az a csodája az újszövetségnek, hogy azt mondhatjuk, hogy éppenséggel az által válunk és alakulunk valakivé. Akivé Isten álmodik bennünket, hogy tudjuk, hogy bűnösök vagyunk, de tudunk jót tenni. Gyöngék vagyunk, és nagyszerű emberi gesztusaink lehetnek, még bűnösen is.

A bűn az embert az Istentől elszakítja, ez az ószövetség gondolata. Mi az újszövetségé? Az újszövetség gondolata az, hogy a bűn Istent az embertől nem szakítja el. A bűn az embert az Istentől elszakíthatja, de az Istent az embertől soha. Az újszövetségnek éppen az a fénye és örömhíre, hogy Isten elénk áll, és azt mondja „Tőlem téged semmi el nem szakíthat. A bűn sem.” Éppen ez az, amire hát akárhány nemzedék is él a földön, újból és újból úgy csodálkozunk rá, hogy picit meg is ijedünk ettől. „Ez most akkor tényleg így van? Most akkor ebből mi fog következni?” Az lehet, hogy a bűn az embert az Istentől elszakítja, de az Istent az embertől nem.

Az újszövetség világa így szól, Isten azt mondja „Az lehet, hogy neked nem megy velem, de nekem megy veled. Én azt sose mondtam, hogy neked menni fog, nem, én azt mondtam, nekem menni fog. Ezt mondtam, nekem menni fog, és ezért el ne veszítsd a kapcsolatot velem. Mert nekem menni fog, s ezért gyere velem, és maradj velem. Inkább csodálkozz rá, hogy mi van köztünk, hogy nekem megy, még veled is megy, képzeld el, még veled is megy. Hát ezért vagyok mindenható, hogy nekem még veled is menjen.”

A mai evangéliumban milyen érdekes, hogy el tudom képzelni, Péter azt mondja „Jó, jó, hát ez persze mind igaz a prófétákra. Az ószövetségben voltak próféták, s a próféta Isten embere, Isten szavát közvetíti, hát neki megy. Aztán hát vannak kiválasztottak persze, ezt is tudjuk, és akkor a megjelöltek és fölkentek. De hát én a Péter vagyok. Hát én nem vagyok se próféta, se tanító, semmi nem vagyok. Péter vagyok, hát Simon, ráadásul. Tudom én, hogy vannak egyesek, akiknek megy, de én a Simon vagyok. Hát én nem látom, hogy próféta lennék, nem vagyok se tanító, se rabbi, se mester, én semmi nem vagyok.”

Elmerülünk a Jézussal való kapcsolatunkban, és föltesszük ezt a kérdést. „Hát Péternek mondtad, hogy emberhalász, nekem mit mondasz?” Péternek tudtál valami olyasmit mondani, hogy „Evezd a mélyre!”, hogy megértse. Akkor biztos nekem is mondasz valamit. Miközben ünneplünk, egyszer csak valami, valami szülessen meg bennem. A Lélek által. Amit Jézus mond nekem, neked: „Hát akkor menjél, rád bízok sokakat.” Amen.